

høiet Stat. Underledes stiller det sig med Hensyn til Varer, der kunne faas baade i det ene og det andet Land. Med Hensyn til dem have vi ment, at Ketsfærdighed ligefrem bød, at en saadan Bestemmelse maatte kunne optages for den Eventualitet, at Dauffe i det paagjældende Land skulle svære høiere Afgifter end andre Landes Borgere; isaafald bør man her have en Mulighed for at kunne indrette sin Tarif paa tilsvarende Maade. En saadan Bestemmelse er ingenlunde uden Forbillede andre Steder; vi have nærmest taget den fra den tydske Toldlov. Vi kunne ikke se rettere, end at saaledes, som Bestemmelsen nu er opstillet, med den fakultative Bemyndigelse for Administrationen til i paakommende Tilfælde at sætte Forhøielsen i Kraft, vil den ikke frembyde Betænkelse, men kun ligefrem værne om de dauffe Interesser overfor Udlandet. Jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale denne Udfyldning af den gjældende Retsbestemmelse. — Ved den til § 16 foreslaaede Redaktionsændring skal jeg ikke dvæle videre. Derimod skal jeg nærmere omtale det Ændringsforslag, der er stillet til § 20. Det er begrundet i, at der nu i den gjældende Ret er en Hjemmel for, at enhver Handelsmand kan faae den virkelige Thara lagt til Grund for Beregningen af Tolden naar den findes at være afvigende fra den anordnede. Efter den gjældende Toldlovs § 39 maa der tages Hensyn til enhver saadan Afvigelse. For nu at hindre, at Toldvæsenet skal belemres med altsfor mange Forlangender om saaledes at faae den virkelige Thara beregnet, har man i Lovforslaget, som det er forelagt, ment at maatte sætte en Grændse, saaledes at der kun skulde tages Hensyn til Afvigelsen, naar den udgjorde $\frac{1}{5}$ af den anordnede Thara. Men i Betragtning af, at den gjældende Ret hjemler, at der tages Hensyn til enhver nok saa lille Afvigelse, har Udvalget ment, at det vilde være at gjøre et temmelig stort Spring i de Handlendes Disfavour at kræve en saadan Forskjel af $\frac{1}{5}$, og efter nærmere Forhandling med den høitærede Finantsminister have vi saa ment at kunne sætte Grændsen til 5 pCt., hvorved vi have ment, at vi delte baade Toldvæsenets og de Handlendes Interesse meget billigt imellem. Ved en saadan Bestemmelse vil man paa den ene Side værne Toldvæsenet imod uforvunden Uleilighed og paa den anden Side dog varetage Rjøbmændenes Interesser i saadant Omfang, som det formentlig kan forsvares. Jeg skal derfor ogsaa anbefale dette Forslag til det ærede Thing. — Med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 48 er Sammenhængen den, at vi ifjor havde stillet Forslag om, at af

Toldloven skulde udgaa forskellige Bestemmelser om Thara, Pothusleie og Kreditoplag; men da den høitærede Finantsminister erklærede ikke at kunne tage mod de to Bestemmelser om Kreditoplag og Thara, nøiedes Udvalget med at foreslaa, at Reglerne om Pothusleie skulde udgaa af Loven og fastsættes ved kongelig Anordning, idet vi ikke kunde se Andet, end at det vilde være Noget, som det vilde være principrigtigt at overlade netop til Fastsættelse ved tgl. Anordning. Den Leie, der skal gaa af Statens Lokaler, maatte efter almindelige Regler og Grundsætninger bestemmes ad administrativ Vej, og da den høitærede Minister ikke havde Noget at indvende herimod, vedtog Thinget Forslaget. Under Forhandlingerne i Udvalget denne Gang er det imidlertid nu fra det ærede Medlem, der nærmest repræsenterer Handelsens Interesser (Broberg) med Styrke blevet gjort gjældende, at den foreslaaede Tarif for Pothusleien frembød adskillige mindre gode Forstrifter, og at der derfor vilde være Anledning til at foretage Forandringer deri, og at det dernæst ogsaa vilde være i de Handlendes Interesse at have saaledes en Gang for alle en Norm for, hvor Meget de skulde erlægge; det vilde være dem af Betydning med Hensyn til mulige Spekulationer og Konfigurationer at vide bestemt, hvor Meget de i saa Henseende havde at udrede. Men saa var jo paa den anden Side det Hensyn endnu at fremhæve, at man ikke ved at fastsætte Leien i Loven maatte fixere den saaledes, at man derved var ubeløst fra at tage Hensyn til mødende Eventualiteter. Saa endte Forhandlingerne med et Kompromis, ifølge hvilket man paa den ene Side optog Bestemmelser om Størrelsen deraf i Lovforslaget, men paa den anden Side tilføiedes en Forstrift i Slutningen af § 34, ifølge hvilken Regjeringen eventuelt under de Betingelser og Forudsætninger, som nærmere angives, skulde være bemyndiget til at foretage midlertidige Forhøielser eller Formindskelser i disse Tariffer. Derved have vi imødeføjet den Trang, vi mente, der kunde være til, at Regjeringen maatte have det i sin Magt f. Ex. at værges sig imod, at de offentlige Pothuse ligefrem benyttes til, naar f. Ex. den private Pothusleie er høi, da at have Varer henliggende i Strid med det, som dog er disse Pothuses Bestemmelse. Naar altsaa ved denne Ordning baade Hensynet til den Stabilitet, som Handelsstanden kræver, fyldestgøres, og paa den anden Side Regjeringen beholder al den Frihed, som den fra sin Side maa ønske, til at kunne møde den Slags Eventualiteter, have vi ikke set rettere, end at der ikke kan være Noget ivoien for,